

[Kirsten Gloerfelt-Tarp.]

den gældende lovgivning ikke kan blive af med en lejer, der er til gene for andre beboere i ejendommen. Det må vi nærmere overveje i det kommende udvalg.

Jeg kan tilslutte mig, at opsigelsesforbuddet efter 2 års forløb kan ophæves af kommunalbestyrelsen i de helt små kommuner, hvor huslejerestriktionerne i øvrigt er ophævet, og at man da vender tilbage til 1937-lovens opsigelsesregler. Det er dog en begyndelse.

Hvad boliganvisningsreglerne angår, vil jeg særlig fremhæve betydningen af, at stavnsbåndet ophæves, således at kommunalbestyrelserne ikke mere kan stille krav om en vis tids ophold i kommunen, for at man kan få boligret. Jeg er også tilfreds med, at der for hovedstadsområdet er foreslået en overgangsordning på 2 år. Presset på dette område med tilflyttere og andre boligsøgende er alt for stort til, at man brat kan ophæve sådanne opholdsbestemmelser.

Den udvidede adgang til bytning af lejligheder er jeg tilfreds med. Derimod er jeg ikke tilfreds med, at der ikke er foreslået den mindste lempelse med hensyn til enlige personers boligret. Man fastholder i forslaget § 150 bestemmelserne fra 1955-loven.

Bestemmelsen om, at trykte kontraktformularer kun må anvendes, såfremt de er autoriseret af boligministeren, kan jeg fuldt ud tilslutte mig. Jeg tror, det vil være en betryggelse for mange lejere. Jeg har hørt mange sige, at de ikke kan overse alt, hvad der står i de store trykte formularer, når de skal underskrive en sådan. De er bange for at skrive under på noget, som de egentlig ikke synes det er rimeligt at påtage sig ansvaret for. Jeg tror, det vil føles som en stor betryggelse, at det bliver godkendte kontraktformularer. Mit parti ville også finde det meget ønskeligt, at der kunne opnås enighed mellem ejer- og lejerrepræsentanter om standardkontrakter.

Endelig vil jeg udtrykke min anerkendelse af den klare måde, hvorpå lejelovsforlaget er udarbejdet og opstillet, og udtrykke min tilfredshed med, at første afsnit, indeholdende de almindelige bestemmelser, i alt væsentligt følger 1937-loven. Disse bestemmelser blev fra visse sider, dengang de blev vedtaget, forkæret, men synes nu

at have vundet alles, også grundejernes, tilfredshed.

Lejelovsforlaget må ses som et skridt fremad mod frit boligmarked.

Jeg vender mig nu til lovforslaget om boligbyggeri. Som jeg tidligere har sagt, er der en nøje sammenhæng mellem leje- og byggestøttelovgivningen. En tilpasning af lejeniveauerne er nødvendig for, at statens støtte til boligbyggeriet kan nedbringes, og et stort boligbyggeri er nødvendigt for at ophæve lejerestriktionerne. Heraf følger, at der ved den øgede mulighed for at mindske afstanden mellem de forskellige huslejeniveauer, som lejelovsforlaget indeholder, er skabt forudsætninger for en ændret boligstøttelovgivning, men også her må man gå gradvis frem, fordi virkningen af ændringer i lejeloven først må slå igennem, og fordi der må gives nye finansierings-systemer tid til at blive indarbejdet.

Det centrale i lovforslaget om boligbyggeri er, at privat finansiering i stigende grad afløser statsfinansiering. Privatkapitalen har i de senere år vist større villighed til at engagere sig i byggeri.

Det ses for det første af, at kapitel V A-byggeriet, som kræver en forholdsvis stor kapitalindsats fra bygherrerens side, har fået voksende betydning. Det ses af, at den mulighed for at få driftstilskud til byggeri uden statslån, som 1955-loven indførte, er blevet udnyttet i stadig stigende grad; det ses af det voksende antal lejligheder, der i de senere år er bygget uden offentlig støtte, og det ses ligeledes af, at realkreditinstitutionerne efterhånden er gået noget opad med lånegrænsen. Denne udvikling bør udbygges, og forudsætningen for, at dette kan ske, er, at lejen i det gamle byggeri hæves som foreslået. Herved kan vi efterhånden regne med — og det er også det, lovforslaget går ud fra — at banker, sparekasser, realkreditinstitutioner og andre pengeinstitutter, herunder eventuelle nye tredjeprioritetsinstitutter, uden særlig anden stimulans kan påtage sig 75 pct. af boligbyggeriets kapitalindsats. Jeg forstår, at det er dette punkt, der er sat spørgsmålstegn ved af forskellige ordførere, men jeg vil nu indtil videre gå ud fra, at man kan regne med det. Men for at komme længere frem indføres der statsgaranti for lån fra pengeinstitutter, for lån, der ligger mellem